

Per fi, sembla que som lliures!

Estimat lector:

9 PAÍS ha tingut una bona acollida al Rosselló. O a la Catalunya Nord. Diverses cartes que ens han arribat de Perpinyà, Prada del Conflent, etc. ho demostren a bastament. I n'hi ha una que és força curiosa. L'ha rebuda Jordi Gratacós. Aquesta carta l'escriu un tal Comas, en nom del "Comitè de Lliberació Feixista de Catalunya", i després de felicitar el nostre redactor per llurs informacions entorn del tema dels aiguamolls (i de donar-li algunes dades que, potser, en Jordi desconeix sobre aquest assumpte), li diu que "tots els catalans que a França esperen l'amnistia total llegeixen 9 PAÍS". La carta, datada a Perpinyà, però amb matasegell de Ceret, acaba amb una cordial salutació a "tots els obrers de 9 PAÍS" Complaguts, els "obers" del periòdic independent de l'Empordà, n'acussem rebut.

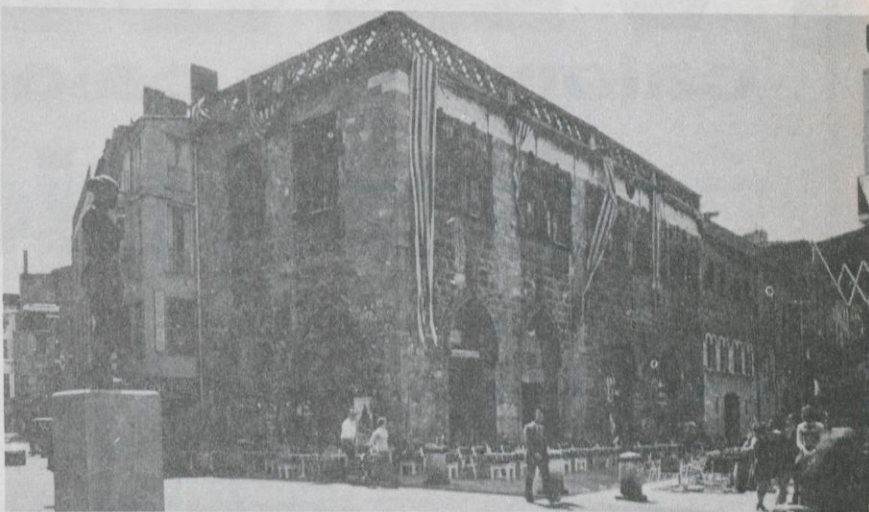
HOMENATGE A MARIA DELS ÀNGELS VAYREDA

L'amic Antoni Barbany, poca estona abans de tancar-se aquest número de 9 PAÍS, m'ha assabentat que enguany la Festa Literària dels Premis de la Societat Coral Erato de la Ciutat de Figueres, en la seva sisena convocatòria, tindrà una emotiva finalitat. L'acte, que se celebrarà el dia 22 d'octubre, a la nit, serà en homenatge a la desapareguda poetessa i magnífica col·laboradora d'aquells Premis Literaris, Maria dels Àngels Vayreda i Trullol.

Un homenatge merescut. Com també ho serà la medalla de plata de la "província" que la Diputació, segons sembla, concedirà a l'autora d'"Encara no sé com sóc", que fou guardonada amb el Premi Fastenrath de novel·la catalana. La llàstima és que, massa sovint, els homenatges arriben tard.

LA SARDANA, "BALL DE MODA 1978", A L'ALEMANYA

He llegit que el llançament de la sardana com a "ball de moda 1978", a l'Alemanya Federal, es programa actualment en un pintoresc lloc de la

Perpinyà

Selva Negra. La notícia diu que uns sis-cents professors de ball, concentrats a Loesterle, aprenen a coreografiar la dansa nacional catalana, per tal de poder-la ensenyar a les acadèmies de ball d'aquell país.

"La popular dansa catalana té grans possibilitats d'esdevenir la "sensació de l'any", a les reunions familiars i salons de ball de la RFA", ha manifestat Hans Geor Schintex, portaveu de l'Agrupació Nacional Alemana de Professors de Ball.

Tot això, que en principi és molt bonic, ja m'agradarà veure com acaba. Xavier Cugat també volgué "internacionalitzar" la sardana fa més de vint anys. I tingué greus problemes. Tant fou així que el popular músic gironí i universal, davant les sorolloses protestes dels sardanistes, compositors i algú més (Cugat havia advertit que, per tal d'escampar la "dansa més bella" arreu del món, calia donar-li un "altre aire", és a dir, un ritme americà), hagué de deixar-s'ho córrer. Veurem ara què passarà. Si hi haurà "escàndol" o no. Perquè em fa l'efecte que els alemanys no respectaran pas la forma clàssica i tradicional del ball sardanístic. És possible que, per les seves "conveniències", mirin de convertir la sardana en un "ballet" modern d'allò més estrambòtic i, fins i tot, eròtic.

RESPOSTA A UNA "ESTUDIANT FRUSTRADA"

A "Mundo Diario", aparegué fa uns dies una carta que signava "Una estudiante frustrada", de Sabadell

Aquesta noia deia que havia decidit estudiar periodisme i que, per això, havia decidit, també, anar a la Universitat, però que ara es troba amb què se ha tomado una medida para hacer desaparecer la Facultad de Ciencias de la Información, cosa que tampoco es inadecuada, ya que, según parece, éste es el único país del mundo, donde se consideran estos estudios como universitarios.

Aquesta "estudiante frustrada" demanava que algú li digués què ha de fer. Què ha de fer? Molt senzill. Començar a pensar que, per fi, bufen uns tímids aires de democràcia a l'Estat espanyol i que, per consegüent, com que la Premsa ha d'ésser lliure (sense cap mena de control estatal: registres, títols i carnets "mussolinians"), no s'ha de preocupar per res de cursar un estudis absurds per a "ser" periodista, com ja vaig dir fa unes setmanes a 9 PAÍS, tot fent-me ressò d'uns comentaris apareguts a "Triunfo", "Cambio 16", etc.

La premsa ha d'ésser lliure, repetixo. I, potser, perquè així ho han entès, resulta que, després de l'últim Consell de Ministres, al Ministeri de Cultura (el "Bienestar" ja l'eliminaren) no hi ha cap direcció general que tingui competències específiques en matèria de premsa. O sigui, que, en aquest moment, els de la premsa no depenem de ningú. Som lliures!. Em consta de creure-ho. Però sembla que, ara per ara, és així.

Cordialment,

Emili Casademont i Comas